פר' יתרו תשע"ה

- בית שמאי / בית הלל
- מעשיו ← מצוות
- קיום המצוות: אדם נבחן על-פי מעשיו } סדר הענין
  אחרי הפעולות נעשים הלבבות

אמרה נבחר, רק האיך "כי יקחו למשן אשתו ויבעלה את בעלו אחרי"

- מצוות למען - יש בהן רב?
  ~~שמאי שבת~~
  ~~ישראל קדושים~~
  ① ישראל קדושים ① ,②
  ② שמאי שבת
  ③ ישראל קדושים ③ ,④

⟸ יה"ר רצון שה' יכונן בירושת ה' לאחזתנו ואת בנינו
ובנ"ו - ה' ושיקוים ביפוקי:
ובזה בנים לבניך שלום על ישראל.

שבת שלום.

פרי יתרון תשנ"ה

הלכה במסכת פרובין בלי יום, עמ' כ':

תנו רבנן: שני שלישים ומחצה נתקנו ביה שתו
וביה נ"ל. הללו אומרים:
נותן לו לאופה שלו נבילו ויהא משלבילו.
והללו אומרים:
נותן לו לאופה שקבילו ויהא משלו נבילו.

(אומרים ה"א) ⇐ יש מסבירים שהשאלה היא האם מעשיו הטובים של
הלחם מרובים מאלו שרוויו לתוכו. ולכאורה נראה:
הלחם מרובים מאלו שרוויו לתוכו. ולכאורה נראה:
אין זאת המצוות. דהיינו שמרובות המצוות ח"ת מהמצוות שלה.
ולכן מסביר שהסיבה כח"ם לחבור עד שמצוות לו תלמוד אפילו אין
נותן לו לאופה שלו נבילו ויהא משלבילו. לאופה רוב לקיים
מצוות שלה.
שכשיו שקבילו יפסיד במעשיו. ומשום סיכון לזה
ואומרי לה (יש אומרים) ישמש במעשיו. נותן לו שלו
נבילו.

על "ישמש במעשיו" אומר רש"י:
- אם בעו מצות לידו: תשלם הפסד מצוה כגון
שכרה, ולא ינית לעשותה בשביל ההפסד,
שהרי שכרה את לבו.
ואם בעלה לידו שכירה תשלם שתשכר
בה שכשיו כגון הפסדה הוא לידך ישרץ מעיין.

ומה, מסביר הרי"ב"ו
- יפסיד במעשיו שעשה כבר
ישמש במעשים שהוא מתכוון לעשות.
ומה מסיים ישרש:
- יפסיד בכלל במעשים שהוא עושה.
- וישמש בכל מעשה פרט מסוים שלו.

פרי יגיעו תשנ"ה

<u>תלויי קריאות (גלגל) – שאלת שלום</u>

שאלה 22
" 24
" 32
" 34

בהשלמת (ג) שצריך בסוף שאלות אלה:
שאלה 38 = תשא מושך ביד ולדה.
שאלה 40

ונתעלם לכאורה למהותה. כיון שהשר הזקוק לקבלת קנין [סכמה] והתורה

בשביל התורה", היו לשאול את פי התורה עצמה אם רצונה במשרות
לשמרה על שניהם בעצם בשווה. ובאמת מכיון שהמשרה נעשתה
בשביל התורה, צריכים היו לשאול את פי התורה עצמה אם רצונה במשרות
גלחה לנו להיפך, כי עיקר כונת בריאת השמש הי' בשביל לידע ולסמן
את המצב של העמים ומצב עם ישראל. אם החמה לוקה סימן רע
לאוה"ע, ואם חלילה, הלבנה לוקה, הוא להיפך, ומכיון שנבראו המאורות
למטרה זאת, נתנה להם היכולת גם להאיר לעולם ולדרים. ברם זהו רק
דרך אגב: — "עוד זאת ישמשו שיאורו לעולם". ח).

בשעה שהי' משה כותב התורה, הי' כותב מעשה כל יום ויום.

מעשה אדם בצלמנו כדמותנו. (א, כו)

צריך ליכלל בקמץ (מ"ר בראשית). כלומר - ש"ת ראשון לא נתקבל
המאמר הזה מתאים עם מאמרם ז"ל: דרך ארץ קדמה לתורה
(ויק"ר פ"ט) כ"ו דורות קדמה ד"א את התורה, שנא': לשמור את
דרך עץ החיים. דרך זה ד"א ואח"כ עץ החיים. זו תורה. מי שרוצה
למעות, לא יועילו לו התיקונים, ואף אם הי' כתוב "אעשה אדם" כמו
שהתיקו הזוקנים לתלמי המלך (מגילה ט'), ג"כ הי' טועה בי שרוצה
למעות, ובשביל זה אין אנו מתקנים את הלשון, בעת שצריכים ללמוד
מזה מדה בדרך ארץ, הקודמת לתורה.

ומכאן תשובה לכל אלה הרוצים לתקן דבר מן התורה לפי טעמם
וחושם, [ואמתלא] בפיהם. כי התיקון הזה יועיל לבלי לתת מקום למעות
כאלה, והמתקנים בעצמם מודיעים ומהדרים [לע"ע] אי מיסודות התורה,
לשאינם מאמינים] וגילתה לנו התורה בפרוש, כי אין כל יסוד לתקונים
ומניעת המעות מהם והלאה, כי כל הרוצה למעות יטעה אף לאחר
התקונים ו).

בס"ד

ב ג ש ׳ ל ב ם ל ך

ה) הוא הי' אומר מי שדעתו דעת תורה, יכול לפתור כל בעיות העולם בכלל
ובפרט, אלא שתנאי התנה, שהדעת תורה תהי' צלולה בלי איזו פני' או
נמי, כל שהיא. ואם יש לך אדם, שדעת תוי"ה לו, אלא שמעורבת אפילו מעט
עם דעות אחרות מן השוק או מן העתונות. הרי דעת התורה עכורה היא.
מעורבת עם פסולת, ואין ביכולתה לדעת לסוף הענין.

ו) וכה היה דבריו בלפי אלה המסכימים לפשרות בעניני היהדות, ואמתלא
בפיהם, כי תעניל המשרה, לבל יפרצו בחומת התורה גומא, וכה הולכים מפשרה
לפשרה עד שיגיעו בעצם ב"פושרים" ח"ו. ובאמת מכיון שהמשרה נעשתה
בשביל התורה, צריכים היו לשאול את פי התורה עצמה אם רצונה במשרות

ונתעלם לכאורה למהותה. כיון [המשר הזקוק לקבלת קנין] [סכמה] והתורה

בשביל התורה", היו לשאול את פי התורה עצמה אם רצונה במשרות
גלחה לנו להיפך, כי עיקר כונת בריאת השמש הי' בשביל לידע ולסמן
את המצב של העמים ומצב עם ישראל. אם החמה לוקה סימן רע
לאוה"ע, ואם חלילה, הלבנה לוקה, הוא להיפך, ומכיון שנבראו המאורות
למטרה זאת, נתנה להם היכולת גם להאיר לעולם ולדרים. ברם זהו רק
דרך אגב: — "עוד זאת ישמשו שיאורו לעולם". ח).

בשעה שהי' משה כותב התורה, הי' כותב מעשה כל יום ויום.

מעשה אדם בצלמנו כדמותנו. (א, כו)

צריך ליכלל בקמץ (מ"ר בראשית). כלומר - ש"ת ראשון לא נתקבל
המאמר הזה מתאים עם מאמרם ז"ל: דרך ארץ קדמה לתורה
(ויק"ר פ"ט) כ"ו דורות קדמה ד"א את התורה, שנא': לשמור את
דרך עץ החיים. דרך זה ד"א ואח"כ עץ החיים. זו תורה. מי שרוצה
למעות, לא יועילו לו התיקונים, ואף אם הי' כתוב "אעשה אדם" כמו
שהתיקו הזוקנים לתלמי המלך (מגילה ט'), ג"כ הי' טועה בי שרוצה
למעות, ובשביל זה אין אנו מתקנים את הלשון, בעת שצריכים ללמוד
מזה מדה בדרך ארץ, הקודמת לתורה.

ומכאן תשובה לכל אלה הרוצים לתקן דבר מן התורה לפי טעמם
וחושם, [ואמתלא] בפיהם. כי התיקון הזה יועיל לבלי לתת מקום למעות
כאלה, והמתקנים בעצמם מודיעים ומהדרים [לע"ע] אי מיסודות התורה,
לשאינם מאמינים] וגילתה לנו התורה בפרוש, כי אין כל יסוד לתקונים
ומניעת המעות מהם והלאה, כי כל הרוצה למעות יטעה אף לאחר
התקונים ו).

בס"ד

ב ג ש ׳ ל ב ם ל ך

ה) הוא הי' אומר מי שדעתו דעת תורה, יכול לפתור כל בעיות העולם בכלל
ובפרט, אלא שתנאי התנה, שהדעת תורה תהי' צלולה בלי איזו פני' או
נמי, כל שהיא. ואם יש לך אדם, שדעת תוי"ה לו, אלא שמעורבת אפילו מעט
עם דעות אחרות מן השוק או מן העתונות. הרי דעת התורה עכורה היא.
מעורבת עם פסולת, ואין ביכולתה לדעת לסוף הענין.

ו) וכה היה דבריו בלפי אלה המסכימים לפשרות בעניני היהדות, ואמתלא
בפיהם, כי תעניל המשרה, לבל יפרצו בחומת התורה גומא, וכה הולכים מפשרה
לפשרה עד שיגיעו בעצם ב"פושרים" ח"ו. ובאמת מכיון שהמשרה נעשתה
בשביל התורה, צריכים היו לשאול את פי התורה עצמה אם רצונה במשרות

ויברך א' את יום השביעי ויקדש אותו. (ב, ג)

כמה נואלו המה קמני אמנה המאחרים לקבל את השבת ומסדרים
לצאת. כי הלא כל ששת ימי המעשה יוכלים מן הקללה, שנתקלל אדם
הראשון: "בזעת אפך תאכל לחם", ורק השבת לבדה יצאה מכלל הקללה,
וזקב"ה בכבודו ובעצמו ברך את היום הזה, ברכו וקדשו, ונתן אשר
בעלי השכל שלא לחכות כ"כ מזר אל קללת ששת ימי המעשה, מהפכים הם
את הסדר: מאחרים הם לחכות אל הברכה ונתפזים הם לצאת ממנה
ולהכנס בסודה אל הקללה של ששת ימי המעשה! אשרי מי שזוכה
לחבין זאת, למהר בקבלת השבת ולאחר לצאת ממנה, כדי לקבל ברכת
ד', הבאה ממילא למקבלי השבת.

ב ג ש ׳ ל ב ם ל ך

צותה בברוריא שאין רצונה בפשרות: אם ד' הוא האלקים לכו אחריו, ואם הבעל
לכו אחריו.

מי שמפשר בעניני התורה ומוותר על קיום אי"ו מן המצות, ואף אם כונתו
רצויה, דומה לאחד שלקח סחורה מהחנות ומשליך אל הנהר, וכל העומדים מסביבו
אומרים לו שמפשר הוא בעניני התורה ומוותר על קיום אי"ו מן המצות, ואף אם כונתו
לטובה, אלא שהוא בעצמו בטוח שהוא עושה רע, כי הסחורה שלו היתה יקרה
מאד, ומשליכה אל הנהר, הרי הוא בעצמו מודה שהוא עושה רע.

מראה [בעלילל] "שהסחורה אינה שלי".

כן הדבר במי שמוותר על מצוה מן המצות, או דבר מדברי חכמים" הוא
אחד ברור לי, שהמשליך איזהו בעל החנות והסחורה אינה שלו.

חשבו שנשתגע חלילה. ואני עדיין מסופקני אם באמת נשתגע או לא. אבל דבר
ברור, דומה לאחד שלקח סחורה מהחנות והשליך אל הנהר, וכל העומדים מסביבו
אומרים לו שמפשר בעניני התורה ומוותר על קיום אי"ו מן המצות, ואף אם כונתו
לטובה, אלא שהוא בעצמו בטוח שהוא עושה רע, כי הסחורה שלו היתה יקרה
מאד, ומשליכה אל הנהר, הרי הוא בעצמו מודה שהוא עושה רע.

מראה [בעלילל] "שהסחורה אינה שלי".

כן הדבר במי שמוותר על מצוה מן המצות, או דבר מדברי חכמים" הוא
אחד ברור לי, שהמשליך איזהו בעל החנות והסחורה אינה שלו.

חשבו שנשתגע חלילה. ואני עדיין מסופקני אם באמת נשתגע או לא. אבל דבר
ברור, דומה לאחד שלקח סחורה מהחנות והשליך אל הנהר, וכל העומדים מסביבו
אומרים לו שמפשר בעניני התורה ומוותר על קיום אי"ו מן המצות, ואף אם כונתו
לטובה, אלא שהוא בעצמו בטוח שהוא עושה רע, כי הסחורה שלו היתה יקרה
מאד, ומשליכה אל הנהר, הרי הוא בעצמו מודה שהוא עושה רע.

בהנהגת הפרט והכלל ישנן שתי דרכים. א' היא הנהגה במקל נוגע, והשני,
וכן מצינו כתוב מפורש במגלת אסתר (פ' ג) ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה.

ב ג ש ׳ ל ב ם ל ך

שאול. ללמדך שצריך האדם להיות חוק כתומה וכעמוד ברזל. "ואם תומה היא
נבנה עלי", טירת כסף", ואף אם לכאורה נראה שיותר טוב לוותר על איזה ענינים
פרטיים בשביל הענין העיקר, אבל תאמת היא שהנם בא תמיד על ידי הנהגת החוק
והתקיף בדעתו, שלא לוותר אף כתום המעלה במקום שנוגע לכבוד שמים ולכבוד
כלל ישראל.

ז) ומלין מאד מטה בדבר זה

סי' יתרו תשע"ה

(1)

ניגון של תורה: הטוב והיצר שבדבר.

= ישנם מצבים אנושים תמימים ע"ז אין מגיע אותן לבוא, כי תרבות הנפש עליה ותגליה =

הגילוי הקשה לאדם הנאמין הוא:
- שלא יהיה פחד בין עולמו הפנימי לבין עולמו החומרי

לבדיל 2 תכונות - (1) כלי להתפתחות הטכנולוגיה המקדמת את המ"מ והופכת את ימינו הקדוש & כדולח היום להיות נוחים ויותר.
מה שפעם לקח ימים רבים לעשות, המכונה היום עושה ביום אחד.
והוא עוזר גם להאריך את הימים.

(2) מאידך - בעלמו ובפיס כלי נשק, כלי משחית.
ואלו בדומאו הקטנה של ימינו - תחנות הדרכים הקטלניות והמלחמות.
הבדיל ביניהם טוב, יכול להאריך ימים ולא לקצרם.

⇐ הישרת בידינו: = ~~הלא אלקיך נתן לך לקדש את יומך~~
= הימים והשנים נמדדים לפנינו הבריאה והקללה ובתורת במ"מ נאמרן תמיד אותה וברכה. (דברים יא, כו)
מטבע שיש לו 2 פנים אין לשנות אותו. כי בדיוו את העולם לעשות - שהאדם ילמד את מעשיו. שיעשה שעתך לקב"ה במעשי בראשית. על האדם לבחור מהי הכוונות הניצולים בחיים הבריאה.

פרי עץ חיים:

אך אין להבין, שהשלמת את העשייה היא את האדם – היינו האמצעי ולא המטרה.

עם הפתיחות הטכנולוגית שנדרשת ע"י הברכה היא אמצעי ולא מטרה. האדם – לקרוא בשם ה' – להתדבר עם הקב"ה ולעזים לאור פניך המאור.

← שמות ימי השבוע ← מכונים לשבת

← ג'וינט אמריקאי בת"א בשם הרמב"ם: כל יום השלישי כוכבים הולות ספוגים ונספגים עם רוח השבת. המלאכה שאנו עושים היא כדי להוות במסירה אחוזת ה'.

גוף המטרה – להוות האדם, ולא הטכנולוגיה.
לכן נקראת הדורה בשבע הלשון – יש להשתמש בברכה כלי עזר להעמיד לנו לעשות מצות, אך אין להשתמש בו במצבה – כי אז נעבוד ה' במצבת היא האדם, ולא הברכה והטכנולוגיה.

אנחנו רואים בעור האדם מה יכולה אומה שמה לעשות בשם האדם הטכנולוגיה. בשבועות הבא, אנו עתידים 50 שנה מאז שחרורנו מ[illegible].

בקבלת התורה, ה' הציב לנו שם את האדם ושם את הדרך אלו ל[illegible].

⇐ ה' רצון מעניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתשמור נפשנו בעולם הזה ונצבה ונתיה ונירש טובה וברכה לשנת ימות המשיח ולעתיד הבא בעולם הבא.

בס"ד יג כו תשע"ה

7 משמעת בני נוח: – (סוף ספר הת'ניא)

1. מוכרים שלא לעבוד עבודה זרה.
2. " " לברך (= לקלל) את השם.
3. " על דיינים
4. " שלא לבועל את הערוה (כולל, משכב זכור)
5. " על הגזל
6. " על גילוי מן הת'
7. מצווים על הדינים, שחייבים להושיב ד"נים ושופטים בכל פלך ופלך לדין ד- 6 המצוות הנ"ל ולהלאיר את השם.

← מכאן לא נתחייבו על כאלו שרשם הרומה מבני ישראל אלא הם רואו ויצאו ולאו בגופו.

← כמקור: – סנהדרין נ"ו,

– רמב"ם הלכות מלכים – פרק ט', פרק י'.

שו"ת שאת כהלכתה

* מינוך הבנים למצוות ומיני הקטן:

② מצוות מינוך הי"ל החובה להחזיק את הילד לקיים את המצוות בעצמו כפ' ש"קטן לכשיגדל". ומכאן ש"אין חובה של מינוך למצוות כשלה שהילד יהי' בפועל מהן לכשיגדל".

ניוה אומר - אין צורך לחנך את הבת לקיים מצוות שהזמן גרמן שהרי לא שהי' לה בגדלה לעשות, תהי' פטורה מהן. ואין לחנך ילד ישראל למצוות שרק נוהגין ת"ב בהן.

③ שו"ס הן המצוות שאותן מצילה התורה על האב לגבי בנו, ובנוסף מצוות בעלות צורך מינוכי:

(i) ת"ב האב לחנך את בנו תורה, שנאמר: "ולמדתם אותם את בניכם".

(ii) ות"ב האב לספר לבנו ולנכדיו על ענין יציאת מצרים בליל הסדר, שנאמר: "והגדת לבנך ביום ההוא וגו'".

[בשו"ע הרמ"ס כולל בכלל שהאב ת"ב להעלות את בנו לירושלים לשלוש הרגלים ולהראות בבית המקדש, וכל אומרים שאפילו פרכים לוגבין.]

מינוך לקיום כל שאר המצוות - מצוות אלה מצבי: קבלה וכו'. שנאמר: "חנוך לנער על פי דרכו".

פרי יהודה - גליל

תיקון למצוות – מי ספר, ישראל, בזוז"פ

① ישר וטוב – שמ' קי"ג

② נזירך – ק"ס

③ מעשר – קכ"ו

④ ~~משקל~~ מצוות עתיק – קכ"ו, קכ"ז

⇐ בזוכה עשירית לפרי

⑤ ובנדרי כם – קכ"ז, קכ"ח

פרו
יתרו - תשע"ה

מדרש תנחומא - פרשת משפטים, סעיף ג'

"וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר"

כיון שישבו ישראל מעמד הר סיני אמרו להקב"ה
תן לנו תורה
והקב"ה אמר להם
אי אפשר לתת את התורה
אלא לעם שהוא מוכן לקבלה
והיה כל שהוא עושה לו אמת-נותן התכף אבן
והוא נוטל בו תאנים ורימונים וזיתים פירות בן-יומן,
כשם שהוא מתאוה לפריו של עולם,
כדכתיב: = על פרי עושה פרי למינו=

ד' אלינר ← יגרו זו'

- מס' אומות בעולם - א"ג"מ. כל אומה

- הכבוד כל ע"י

- [ד מאמר ג' ע]

- "שמשים שקולקלים עשינו, מאוקיינוס לכו אשינו"

- יגרו מלשון יגר: גוסף על כיסוי

- ת'קלה: ע' מ' ..."

- ג"ן הקלושה אין "כוכ זהבנוא על פס"ב ראוא (כ"ו בינן)

- שולט מבקר במקרא ← סא'רו

- אריאל של תהנות הסלים

- בזק בסגרי משפט

- המשך קיום הארץ

- צרך (סגרי ע'נך.

אסוף ספר ויגרך: המקור ← סנהדרין ע' ומשנה תורה (כרוב מכיר פרק ט'.

1. מוצאים שלא לאזור עבודה לרה
2. " " לברך (=לקלל) את השם.
3. " על הדיאה
4. " שלא לבוא על הערוה. (כולל עשיה לאור)
5. " על הרצח
6. " " גילוי עם ה'
7. מזהים על הדינים שא"א להושב דינים ושופטים כבל פלך ובלך דין ב- 9 מאות הניך ולהעביר את השם.

← מפני מה נתחייבו כל בעלי שפם מדינה מפני שלכם אלו על אלו הוא כאן ואין להם אלוהו.

- Mackenzie King ← 1937 ← אילמ כוכ, כפרי בשנט שאינן מהוה סכנה דינים לשלום.

פר' יתרו תשע"ה

סיפור הדב עיין משלוח לפר' וארא:

הדב התש"ז ← שנת התולדות
- התנפח הבאג'ט

עד יתרו ← מספר הישובים / מתנחלים:

שר'	1000 יח	600
"	100 יח	6,000
"	50 יח	12,000
"	10 יח	60,000
		78,600

הדב אג'נד -
ב'קורה את מבקרי המקרא

פרק אבות ג, כב'

חכמה ↔ מתנ"ס